IN MEMORIAM IOAN MIHUȚ

1940 - 2011

La confluența celor două Someşuri, într-un sat desprins, parcă, din romanele lui Liviu Rebreanu, s-a născut cu mai bine de 70 de ani în urmă, cel care a fost profesorul Ioan Mihuț, o figură emblematică a ştiinței manageriale româneşti. Mă gândesc, că nu i-a fost uşor ca, din patriarhalul sat de origine, să ajungă şef de promoție în inginerie la Universitatea din Braşov iar, de acolo, într-o bursă de studii în frumosul oraş al lui Petru cel Mare de pe malurile Nevei, sub lumina divină a aurorei boreale. O viață de luptă i-a fost dată acestui om ca şi în versurile lui Coşbuc, născut pe aceleaşi meleaguri.

De fiecare dată când plec spre Bistrița, în apropierea Becleanului, un gând despre prietenul dispărut îmi umezeşte ochii şi îmi aduce aminte de perisabilitatea vieții desfăşurată sub necruțătorul dicton: memento mori.

Cu toate acestea, nu mi-l pot imagina pe prietenul meu decât aşa cum era în viață, plin de energie şi vitalitate, spunând mereu ceea ce trebuia spus pentru că este adevărat şi nu pentru că este convenabil sau nu cuiva. Am văzut în el omul de ştiință care a trăit cu pasiune toate detaliile ştiinței pe care o preda studenților, şi care, la curs, înşira fapte şi experiențe din propria sa viață profesională şi nu pagini din cărțile scrise de cineva. Profesorul Mihuț a profesat managementul înainte de a fi profesor universitar de management şi acest lucru era perceptibil în tot ceea ce a făcut. Poate, de aceea, a primit premiul Academiei Române pentru o carte de management şi Premiul Asociației Generale a Economiştilor din România (AGER) pentru o altă carte din acelaşi cadru tematic.

Când lucrurile s-au schimbat în lume, profesorul Mihuț a traversat oceanul pentru a cunoaşte managementul american, pentru a face comparații şi pentru a ajunge la esențe. Nici nu putea să aibă o altă atitudine profesionistul 100% care era profesorul Mihuț. Dar, poate, puțini dintre cei care i-au apreciat franchețea şi spiritul pragmatic, au ştiut că acest om putea să recite plin de emoție versuri de Puşkin, Lermontov sau Evtuşenko. În cărțile sale, însă, cărți care au cizelat cunoştințele şi conştiințele multor generații de studenți, cultura aceasta pornită din adâncurile sensibilității umane putea fi întrezărită, iar omul de cultură şi chiar poetul (pentru că a scris şi poezii) era divulgat.

A iubit oamenii, a vrut să fie între oameni, a trăit cu intensitate fiecare clipă şi dispariția sa i-a îndurerat pe toți cei care l-au cunoscut. L-am citit, l-am citat, şi îmi aduc aminte cu claritate împrejurările în care m-a onorat cu prietenia sa. S-a asociat cu entuziasm colectivului revistei noastre. Într-unul din editorialele revistei (Numărul 6/2003) scriam: „Mi-a plăcut finalul unei cărți incitante, Euromanagement, scrisă de prietenul meu profesorul Ioan Mihuț de la Universitatea Babeş Bolyai din Cluj-Napoca. Acesta conchidea, şi avea dreptate, că indiferent de conjunctură şi de ceea ce face sau crede unul sau altul dintre români, << România este veşnică >>”.

Pentru noi, cei care am mai rămas, profesorul Mihuț va fi o amintire luminoasă pentru că omul vioi care înveselea toate întâlnirile la care participa, a plecat, cu bucuriile şi tristețile sale, şi nu va mai fi. Niciodată.

Prof.dr.ing., ec. Ioan ABRUDAN
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca